

Banga

Gydytojo pašaukimui atidavė pusė amžiaus

80 metų jubiliejų šią gražią vasarą atšventęs žinomas priekuliškis medikas, politikas, ilgametis rajono Tarybos narys Zigmantas Dangirdas Lingys neatsistebi, kaip greitai prabėgo šitiek daug metų – juk regis dar visai neseniai jis žaidė su draugais gimtajame Bružų kaime, Mažeikių rajone.

Dirba slaugos ligoninėje

Kiekvienas žmogaus gyvenimo etapas turi savotiško žavesio ir prasmingumo – apie tai ir kalbamės su Z. D. Lingiu, šiuo metu dirbančiu Klaipėdos medicininės slaugos ligoninės vyriausiosios

gydytojos pavaduotoju. Šioje ligoninėje gydoma ir slaugoma 160 pačių sunkiausių, dažniausiai onkologinių ligonių, kurių ne vienam ši gydymo įstaiga – lyg paskutinė stotelė – gerai prižiūrimam, oriai, be kančių iškeliauti iš šio gyvenimo. „Dirbu ne tik administracinį darbą, bet gydau ir ligonius, esu gydytojas terapeutas. Pacientai mūsų sunkūs, nelengva ir jų artimiesiems. Tad mūsų darbe būtinos ir geros psichologijos žinios, reikia mokėti paguosti, nuraminti, nes nė vienam nėra lengva matyti mirštantį žmogų. Didelės pagarbos nusipelno ir profesionalus ligoninės personalas, slaugantis itin sunkius ligonius, nes turime ir metų metus komos būsenoje gulinčių pacientų. Ligoninei daug metų vadovauja vyriausioji gydytoja, Klaipėdos universiteto profesorė Danguolė Drungilienė, su kuria esame atlikę daug žygių dėl geresnio slaugos ligoninių finansavimo ir aprūpinimo“, – sakė Z. D. Lingys.

Išgyveno karo ir okupacijos baisumus

Prisiminkime jūsų vaikystę, jaunystę. Kokie žmonės, įvykiai supo jus anuomet?

Mes, pokario vaikai, matėme daug skurdo ir vargo. Nepaisant to, tiek mano tėvai, tiek visa giminė ir aplinkiniai žmonės buvo darbštūs, dainingi žmonės. Už Lietuvą, 1918-aisiais paskelbusią Nepriklausomybę, visi, tarp jų ir mano tėvai, galėjo galvą paguldyti. Pokaryje buvau dar vaikas, bet aiškiai supratau, jog vyksta negeri dalykai tuomet, kai visa giminė sustojusi prie stalo pašnibždomis giedoja tautinį himną ir visiems ašaros byrėjo... Mane tai labai paveikė. Po to prasidėjo žmonių trėmimas į Sibirą, o netrukus ir karas: atėjo rusai, po to – vokiečiai, kurie pirmiausia ką padarė – tai išžudė žydus. Žiaurumui nebuvo ribų ir po karo – miestelio centre guldydavo išniekintus žuvusių partizanų kūnus, net nėščių moterų palaikus... Po to vėl prasidėjo nekaltų žmonių trėmimas... Nebylus priešinimasis okupacijai pasireiškėdavo vaikiškais protestais – lapeliais, išmėtytais per šokius, ar tyla per demonstraciją, kai reikėdavo visiems mokiniams šaukti „valio“. Kas kėlė trispalves ir montavo radijo aparatus – visi buvo ištremti, pražuvo lageriuose. Baigęs Mažeikių vidurinę mokyklą,

buvau paimtas į būtinąją tarnybą sovietinėje kariuomenėje. Tris metus praleidau Ukrainoje, prieštankiniame dalinyje.

Pirmas butas Gargžduose – medicinos punktas

Kaip prasidėjo jūsų kaip mediko kelias?

Po armijos iškart stojau į Kauno medicinos institutą – nebuvo lengva laikyti egzaminus po priverstinės pertraukos armijoje. Tačiau įstojau, mokiausi, vėl sportavau aktyviai, buvau rankinio komandoje. Institute susipažinau su būsima žmona Elena, tad po paskyrimo abu atvykome dirbti į Gargždus. Apsigyvenome Statybinių medžiagų kombinato medicinos punkte, nes daugiau nebuvo kur. Gargždų ligoninėje aš įsidarbinau chirurgu, vėliau, baigęs kursus, dar dirbau ir rentgenologu, o žmona – pediatre. Po 3 metų mums davė kambarėlį buvusioje mokyklėlėje Klaipėdos gatvėje (dabar ten įsikūrę Savivaldybės administracijos skyriai – aut.pastaba). Gretimame kambarėlyje apsigyveno šviesaus atminimo Algimanto Ulbos šeima. Ten būdavo taip šalta, kad vanduo kibire per naktį užšaldavo. Vėliau buvo pasiūlytas kitas butas, tačiau kaip tik tuo metu iš Priekulės išvyko ligoninės vyriausiasis gydytojas S. Stankevičius, liko net tik laisva darbo vieta, bet ir didesnis negu Gargžduose tarnybinis butas bei žemės lopinėlis prie jo. Čia pat Minijos upė, parkas, ligoninė – viskas ranka pasiekama. Tad ir išvažiavome į Priekulę.

Vadovavo ligoninei 36 metus

Nuo ko pradėjote darbą Priekulės ligoninėje?

100 lovų ligoninėje pirmiausia reikėjo suremontuoti senus, apleistus, dar vokiečių statytus raudonojo mūro niūrius buvusio kalėjimo ir prokuratūros pastatus. Ligoninė buvo šildoma krosnimis, į orą plačiai sklido suodžiai, įstaiga neturėjo nei vandentiekio, nei kanalizacijos. Vandeniį sėmdavo iš šulinio, kieme buvo lauko tualetai, o šalia – dvokianti atliekų duobė. Visa tai sutvarkėme, įsivedėme centrinį šildymą, pastatėme katilinę. Dėl to teko daug pakovoti. Krosnių kuras buvo deficitas, tačiau labai pigus – 1 litras – 4 kapeikos. Tačiau 1998 m. patekome į bėdą – kuras pabrango net iki 2 litų už litrą. Ką ligonių kasa mums sumokėdavo – viskas atitekdavo kurui, beveik nelikdavo gydymui. Reikėjo skubiai įsirengti dujinį šildymą. Tačiau sulaukiau didžiulio pasipriešinimo rajono Taryboje, nors pats buvau jos narys, ir buvau nariu 5 kadencijas. Šneki, įrodinėji, kad ligoninė negali būti be šildymo, tačiau tavęs niekas negirdi. Gal tai buvo politinis spaudimas, nežinau. Bet kai pagaliau pradėjome statyti naują katilinę, vėl puolimas, komisijos, tikrinimai, net su liniuote atvažiavę matuodavo dujų rezervuarus, kuriuos statėme vietoje krosnių. Paskui rajono Taryba lyg atsibudusi padėjo, skyrė lėšų, Priekulės palaikomojo gydymo ir slaugos ligoninė galėjo toliau normaliai dirbti. Dirbo šaunus kolektyvas, kartu net mankštas prieš darbą darydavome, po to Minijos upėje maudydavomės ir su didele energija eidavome į darbą. Jau anuomet propagavome sveiką gyvenimo būdą. Tačiau 2002–2003 metais sulaukėme triuškinančio smūgio – prasidėjo reforma. Jos esmė – mažinti slaugos lovas rajonuose. Tuo metu kaip tik buvo pastatytas naujas Gargždų ligoninės priestatas, taigi, atsirado ir naujų, tuščių palatų. Visų akys nukrypo į mus – 30 lovų teko Gargždams, 30 lovų pasiėmė Klaipėdos miesto ligoninė. Mums teko užsidaryti – 70 darbuotojų atsidūrė gatvėje, niekas jokio darbo nepasiūlė. Slaugytojos, sanitarės tiesiog raudėjo. Mūsų prašymai, peticijos, žygiai į šalies valdymo viršūnes palikti bent senelių globos įstaigą, liko be atsako. Tačiau laikas parodė, kad tai buvo klaidingas valdžios sprendimas – dabar yra didžiulis globos paslaugų poreikis, ilgos eilės.

Priekulė neteko ir ambulatorijos

Minėjote, kad teko vadovauti ir naujos Priekulės poliklinikos statybai, kuri irgi vėliau buvo išdraskyta.

Taip, 1990–1991 m. pradėjau žygius miestelyje pastatyti naują ambulatoriją, gavome valstybės finansavimą. Išrinkome vietą Priekulės centre, tačiau teko kalti polius, nes pagrindas – plaukiantis smėlis. Užėjo Lietuvos ekonominė blokada, buvo sunku gauti bet kokių statybinių medžiagų, nekalbant jau apie medicininę įrangą, aparatūrą. Nuolat važinėdavau į Vilnių ir Kauną. Laimė, turėjome puikius statybininkus, Vladislovo Stasaičio vadovaujamą tarpkolūkinę įmonę. Pagaliau

įsirengėme ambulatoriją su dviem operacinėmis chirurgams, su atskiru padaliniu akušerijai ir ginekologijai, Vaikų ligų skyriumi. Buvo įrengti terapeutų, stomatologų bei rentgeno, fluorografijos ir fizioterapijos kabinetai. Taip pat – vaistinė su vaistų saugyklomis ir 2 butai medikams. Tai buvo pirmoji nauja ambulatorija laisvoje Lietuvoje. Tačiau reforma ir ją privertė uždaryti, pusė pastato buvo užleista seniūnijai, taip sunkiai surinkta įranga išplėšta ir išdalinta kitoms gydymo įstaigoms. O juk dabar priekuliškiams būtų labai patogiu visos šios paslaugos, tiek gydytis, tiek tikrintis sveikatą profilaktiškai, nereikėtų važinėti į Gargždus ar Klaipėdą, laukti eilėse. Gi reformos sveikatos apsaugoje niekaip nesibaigia – nežinia, ko dar sulauksime.

Klaipėdos rajono laikraščio „Banga“ straipsnis